

povolaného vůbec odpadl aneb se zmenšil tak, že nestačí již k uhrazení výživy osob závislých na příjmu tom. Právem proto naříkané rozhodnutí při posouzení otázky ohrožení výživy rodiny povolaného přihlíží k okolnosti prokázané a stěžovatelkou doznané, že povolaný má od doby svého prikázání ku práci v dolech vyšší mzdu než v době svého povolání k službě vojenské. Správnímu soudu nepřísluší dle § 6, odst. I. zák. o spr. s., aby věcně přezkoumával správnost předpokladů naříkaného rozhodnutí, že výživa rodiny povolaného není již ohrožena, poněvadž předpoklad ten je částí skutkového základu rozhodnutí toho. Nejvyššímu správnímu soudu bylo dle § 6, odst. II. zák. o spr. s. z povinnosti úřadu jen zkoumati, zda skutkový podklad pro rozhodnutí o otázce ohrožení výživy rodiny povolaného byl dostatečně vyšetřen. V té příčině nebylo shledáno žádného nedostatku řízení, poněvadž shora uvedené výsledky šetření o majetkových a výdělkových poměrech povolaného úplně dostačují k spolehlivému posouzení otázky zmíněné. Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 43.

Vyživovací příspěvek: * Poskytuje-li zaměstnavatel povolanému nebo jeho příslušníkům — třeba dobrovolně — plat nebo část jeho i nadále, nelze v tom shledávat podporu ve smyslu § 5, odst. 1 zák. ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z.

(Nález ze dne 14. února 1919 č. 890.)

Prejudikatura: Nálezy č. 22 a 29 této Sbírky. Stejně praxe další. Srovn. též nález č. 48.

Věc: Karla Černá v Praze proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovatelka, jejíž manžel Antonín Černý, úředník Živnostenské banky v Praze, nastoupil dne 27. března 1916 vojenskou službu, zažádala dne 1. října 1917 o vyživovací příspěvek pro sebe a svou dcerušku Helenu, uvádějíc, že Živnostenská banka dle služebního řádu byla povinna vypláceti jejímu manželovi nezkrácené požitky služební (služné 300 K měsíčně a drahotní přídavek 170 K měsíčně) jen ještě 6 měsíců po nastoupení služby vojenské, tedy do 30. září 1916, že však stěžovatelce z dobré vůle odváděla služné manželovo bez přídavku jako podporu kdykoli odvolatelnou, na kterou se tedy vztahuje předpis § 5 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. Stěžovatelka nemá jiných příjmů a je výživa její a její dcery ohrožena.

Žádost byla zamítnuta oběma stolicemi správními, protože se stěžovatelce vyplácí dále manželovo služné, takže jeho povoláním není výživa rodiny jeho ohrožena.

Ve stížnosti vytýká se rozhodnutí tomu nezákonnost. Dle názoru nejvyššího správního soudu však neprávem.

Plat 300 K měsíčně, jehož se stěžovatelce dostává od Živnostenské banky, je sice dle potvrzení této banky dobrovolný, kdykoli odvolatelný

příspěvek, na nějž stěžovatelka nemá nijakého právního nároku. Nicméně nelze přehlédnouti zřejmou spojitost platu toho se služebním poměrem, ve kterém stál manžel stěžovatelčin k Živnostenské bance před svým povoláním ke službě vojenské. Živnostenská banka poskytuje příspěvek ten, rovnající se služnému manželovu bez drahotního přídatku, stěžovatelce dle jejího vlastního seznání stejně jako příslušníkům jiných úředníků, kteří nastoupili službu vojenskou, jen proto, že jako bývalá zaměstnavatelka cítí svoji morální povinnost pečovati o blaho příslušníků těchto svých úředníků vyplácením podpory na tak dlouho, dokud drahotní poměry přivedené válkou budou toho vyžadovati. Činí tak ve formě další výplaty služného, jakého ten který úředník před svým povoláním k vojsku požíval.

Takovýto plat spadá však zřejmě pod ustanovení § 2, odst. 1 zákona ze dne 27. července 1917, čís. 313 ř. z. a nikoli pod pojem podpor, zmíněných v § 5, odst. 1 téhož zákona. Když tomu tak, nelze arcíť souhlasiti se stěžovatelkou, že příspěvek, o nějž jde, jest pro posouzení nároku na státní příspěvek vyživovací bez významu. Neboť zákon ustanovuje v té příčině jasně, že nárok na vyživovací příspěvek mají jen takové osoby, jichž výživa v době nastoupení služby povoláného byla závislá na jeho práci nebo na jeho příjmu prací dosaženém a jest ohrožena tím, že tento pracovní příjem povoláním ke službě buď úplně odpadá nebo se zmenšuje tak, že nestačí již k úhradě výživy závislé osoby. Že by tomu tak bylo v případě stěžovatelčině, okresní vyživovací komise na podkladě vlastních údajů stěžovatelčiných neshledala. Stěžovatelka pak neuvedla v odvolání z rozhodnutí toho žádných konkrétních okolností pro nárok její svědčících, nýbrž spokojila se s tvrzením, zcela všeobecným, že zjištěný příjem nestačí jí k opatření nejnnutnějších potřeb životních.

Tvrzení toto, opakované také ve stížnosti k nejv. správnímu soudu, není ovšem způsobilé, aby zvrátilo skutkový základ, který vedl k zamítavému rozhodnutí zemské vyživovací komise a na který jest také nejvyšší správní soud při svém rozhodování vázán, když tu není vad v § 6, odst. 2 zák. o spr. s. zmíněných.

Není-li však výživa stěžovatelčina povoláním manžela jejího ke službě vojenské ohrožena, nelze ani tvrditi, že byl naříkaným rozhodnutím, odírajícím stěžovatelce nárok na vyživovací příspěvek, porušen zákon (§ 2 zák. ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z.).

Stížnost jest bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 44.

Vyživovací příspěvek: I. * Otázku, je-li výživa příslušníků povoláného ohrožena, posuzovati jest u každého příslušníka samostatně.¹⁾
— II. Zásada stejná jako v bodě I. při č. 14.

(Nález ze dne 14. února 1919 č. 899.)

Věc: Vincenc Plachý ve Vymyslicích proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

¹⁾ Tak i stálá praxe další.